

Ririro

De Kleine Zeemeermin

Op de bodem van de zee, heel erg diep in het water, wonen de zeemensen. Het is een prachtige wereld en het paleis van de zeekoning is het mooiste wat je ooit gezien hebt. De zeekoning was al jaren weduwnaar, maar woonde met zijn oude moeder en zijn zes prinsesjes in het kasteel.

De kleinste zeemeermin was een wonderlijk meisje. Terwijl haar zusjes uitbundig en vrolijk waren, droomde zij over de wereld boven het water. Haar oma vertelde haar verhalen over de mensenwereld en de kleine zeemeermin kon niet wachten tot ook zij een bezoek zou mogen brengen aan deze mysterieuze wereld.

Op haar vijftiende verjaardag was het zover. Van al haar oudere zusjes had ze al veel verhalen gehoord en nu mocht ze het met eigen ogen zien. Op de golven zag de kleine zeemeermin een enorm schip dobberen. Er klonk gelach en gezang. Toen ze iets dichterbij kwam, zag de kleine zeemeermin een adembenemend mooie prins staan. Zijn zwarte haren en zwarte ogen waren

betoverend en de zeemeermin kon haar ogen niet van hem afhouden.

Maar in de verte kwam er een storm opzetten. De golven werden steeds hoger en het schip kon hier niet tegen. Het brak doormidden en zonk naar de bodem van de zee. De zeemeermin wist dat mensen niet in water kunnen overleven en dus zocht ze naar de prins. Ze vond hem en hield zijn hoofd boven water. Net zolang tot het noodweer voorbij was en zij bij het vasteland aankwamen.

Aan de kust stond een klooster. Voorzichtig legde de zeemeermin de prins op het droge en gaf hem een kus op zijn voorhoofd. Daarna verstopte zij zich en wachtte ze of iemand haar prins zou vinden. Niet veel later kwamen er meisjes uit het klooster gerend. Eentje zag direct de prins liggen en ontfermde zich over hem. Verdrietig keerde de zeemeermin terug naar huis.

Thuis vertelde de kleine zeemeermin het verhaal aan haar grote zussen. Eén van hen wist waar het paleis van de prins was en nam er de kleine zeemeermin de volgende nacht mee naartoe. Wat wilde ze graag bij hem kunnen zijn. Elke nacht keerde zij terug om even naar haar prins te kijken.

Op een dag raapte de kleine zeemeermin al haar moed bij elkaar en vroeg ze hulp aan de zeeheks. 'Ik kan jouw vissenstaart omtoveren tot benen, maar het is erg pijnlijk,' zei de heks. 'In ruil voor jouw prachtige stem, krijg jij een drankje van mij. Maar elke stap die je zult zetten, zal voelen alsof je op een mes gaat staan. Ook kun je nooit meer een zeemeermin worden en als de prins met een ander trouwt, breekt de volgende ochtend jouw hart en zul je schuim op het water worden.' De prinses accepteerde het allemaal.

De zeemeermin zwom naar het paleis van de prins en ging daar aan land. Ze dronk het drankje op en viel flauw door de verschrikkelijke pijn. De volgende ochtend werd zij wakker, terwijl de prins naast haar stond. Ze kon natuurlijk niks meer zeggen, maar de prins nam haar toch mee zijn kasteel in. Ze kreeg de mooiste kleren en mocht bij hem komen wonen. Elke dag ging hij meer van haar houden, maar het kwam niet in hem op om met haar te trouwen.

De prins vertelde haar dat hij alleen zou willen trouwen met het meisje dat hem op het strand gevonden had. Op een dag moest de prins van zijn ouders kennismaken met een prinses uit een ander land. Ze hoopten dat hij met haar zou willen trouwen, maar de kleine zeemeermin wist dat hij met maar één meisje zou willen trouwen. Hij zou nog liever met de zeemeermin trouwen, dan met zomaar een prinses. Dus ging ze vol vertrouwen met hem mee op reis.

Eindelijk waren ze in het andere land. Ze moesten nog even wachten op de prinses. Zij was nog onderweg vanaf de tempel waar zij jaren werd opgevoed. Zodra de prins haar zag, wist hij het. Dit was het meisje dat hem al die jaren geleden op het strand gevonden had. Met haar zou hij trouwen. De kleine zeemeermin kon haar hart al voelen breken.

De avond na de bruiloft was er een groot feest op een schip. Verdrietig keek de kleine zeemeermin over het water, wetende dat ze de volgende ochtend schuim op de zee zou worden. Toen zag ze opeens haar zusjes bovenwater komen. Ze gaven haar een scherp mes en vertelden haar dat ze de prins moest vermoorden. Alleen dan zou zij zelf kunnen blijven leven. Maar de kleine zeemeermin weigerde. Nooit zou ze haar lieve prins pijn doen. Vervolgens stortte ze zichzelf in zee.

Maar in plaats van dat zij schuim op de golven werd, veranderde zij in zwevend schepsel. 'Wat ben ik?' vroeg ze aan de anderen die ze om zich heen zag zweven. 'Wij zijn de dochters van de lucht', antwoordden zij. 'Als wij 300 jaar lang goede daden verrichten kunnen wij een onsterfelijke ziel krijgen. Jij hebt al zoveel goeds proberen te doen, dat jij dit ook mag proberen te krijgen.' En dat is precies wat de kleine zeemeermin ging doen.

